

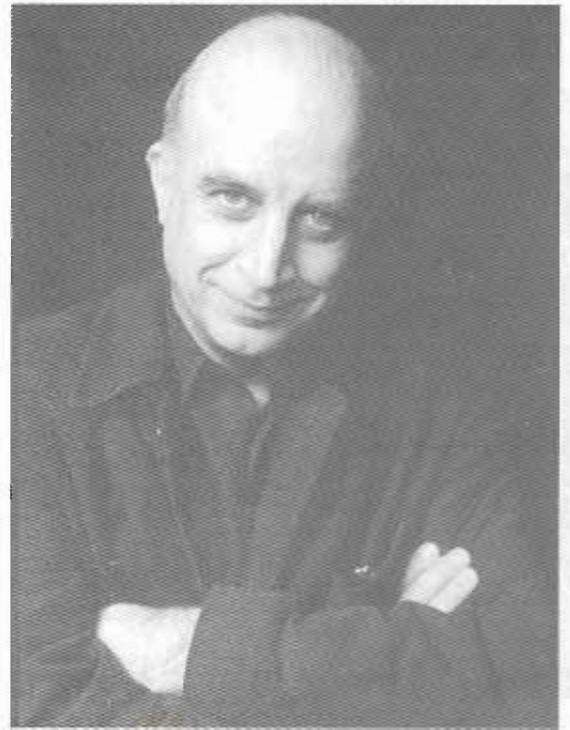
Ένα κινηματογραφικό και φωτογραφικό τριήμερο στο Κάιρο

Ενας από τους σημαντικούς δασκάλους της φωτογραφίας στην Ελλάδα, ο καθηγητής κ. Πλάτων Ριβέλλης βρέθηκε πρόσφατα στο Κάιρο όπου πρωτοστάτησε σε μία σειρά από εκδηλώσεις, εξηγώντας τα μυστικά της φωτογραφίας και του κινηματογράφου σε όσους πάροικους είχαν την τύχη να τον ακούσουν. Δημοσιεύουμε σημείωμα του καθηγητή, όπου καταγράφει τις εντυπώσεις του από τις εκδηλώσεις αυτές. Συγκεκριμένα, ο κ. Ριβέλλης γράφει:

«Το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο Καΐρου και η Αμπέτειος Σχολή με παρακάλεσαν να δώσω μία σειρά διαλέξεων με θέμα τον κινηματογράφο και τη φωτογραφία. Η φιλία μου με τον διευθυντή της σχολής Γιάννη Σταυρόπουλο, που υπήρξε ένας από τους παλαιότερους μαθητές των φωτογραφικών μου τμημάτων, και η αγάπη μου για το Κάιρο, το οποίο έχω επισκεφθεί στο παρελθόν τέσσερις ή πέντε φορές, με έκαναν να παραβλέψω την κόπωση και τον φόρτο εργασίας μου και να δεχτώ την ευγενική πρόσκληση.

Πρέπει να ομολογήσω ότι η μεγαλύτερη χαρά που έλαβα σαν αντάλλαγμα ήταν η τρίτη ομιλία μου, που έγινε τη Δευτέρα 29 Ιανουαρίου, στη μεγάλη αίθουσα της Αχιλλοπούλειου Σχολής, ενώπιον όλων των μαθητών (Γυμνασίου, Λυκείου και μέρους του Δημοτικού). Τούς μίλησα επί ένα τρίωρο (χωρίς διάλειμμα), στη διάρκεια του οποίου τούς έδειξα σαν εισαγωγή λίγα φωτογραφικά πορτρέτα διάσημων φωτογράφων (Julia Margaret Cameron, Bill Brandt, Keichi Tahara, Jeff Wall, Thomas Ruff, Diane Arbus, August Sander, Paul Strand κ.ά.). Προσπάθησα μέσα από τα παραπάνω παραδείγματα να τούς εξηγήσω τι σημαίνει καλλιτεχνική φωτογραφική γλώσσα και ύφος. Στη συνέχεια τούς μίλησα για την τέχνη του κινηματογράφου και τούς έδειξα μερικά αποσπάσματα από σπουδαίες ταινίες, όπως το τέλος από τον «Λόγο» του Carl Theodor Dreyer, ένα κομμάτι από τον «Κουρασμένο Θάνατο» του Fritz Lang, ένα άλλο κομμάτι τού ίδιου σκηνοθέτη από τη «Γυναίκα στο φεγγάρι», καθώς και ένα απόσπασμα από τη ταινία «Αυγή» του F.W. Murnau. Παρά το ότι οι ταινίες αυτές ήταν δύσκολες, το παιδικό ακροατήριο έδειξε μια εντυπωσιακή ωριμότητα και τις παρακολούθησε, όχι απλώς αγόγγυστα, αλλά και με ενδιαφέρον. Η χαρά μου διπλασιάστηκε από το γεγονός ότι την προβολή και ομιλία παρακολούθησε και ο σεβαστός και αγαπητός μου Αρχιεπίσκοπος τού Σινά κ. Δαμιανός, μαζί με τον εκλεκτό πατέρα Θεοδόσιο, οι οποίοι όχι απλώς υπέμειναν το τρίωρο, αλλά και συμμετείχαν με γόνιμα σχόλια.

Κατά τις δύο προηγούμενες ομιλίες (Παρασκευή

26 και το Σάββατο 27 Ιανουαρίου), που έλαβαν χώρα στην αίθουσα του Πολιτιστικού Κέντρου, περιορίστηκα στον κινηματογράφο. Την Παρασκευή, μετά από μία γενική εισαγωγή για την τέχνη του κινηματογράφου, αναφέρθηκα στο έργο του Ελληνοαμερικανού σκηνοθέτη Elia Kazan και στη συνέχεια προβλήθηκε η ταινία του «Splendor in the grass», η οποία στην Ελλάδα είχε κυκλοφορήσει με τον τίτλο «Πυρετός στο αίμα». Το Σάββατο ήταν αφιερωμένο στον ελληνικό κινηματογράφο. Και πάλι μετά από μια γενική εισαγωγή για την ιστορία και το επίπεδο του ελληνικού κινηματογράφου, έγινε προβολή τριών ταινιών μικρού μήκους ισάριθμων νέων ταλαντούχων Ελλήνων σκηνοθετών. Συγκεκριμένα προβλήθηκαν οι ταινίες «Ελα να σου πω» της Κατερίνας Φιλιώτου, «Το σπίτι του Κάιν» τού Χρήστου Καρακέπελη και «Το κουτί της Εύας Στεφανή».

Παίρνω, τέλος, την ευκαιρία με το παρόν σημείωμα να ευχαριστήσω τόσο το προσωπικό της Σχολής, όσο και εκείνους τους εκπροσώπους τής ομογένειας, αλλά και της ελληνικής πρεσβείας, που είχα την τύχη να συναντήσω, και ιδιαίτερος τον κ. Πολίτη και τον κ. Τσαούση, για τη θερμότητα και φιλική υποδοχή και φιλοξενία που μου επιφύλαξαν. Ελπίζω συντομότερα να μας δοθεί και άλλη ευκαιρία για νέα συνάντηση.

Πλάτων Ριβέλλης

ΟΔΟΚΛΗΡΩΘΗΚΑΝ ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΑΛΑΜΕΪΝ

Ανδρών επιφανών πάσα γη τάφος...

ΤΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ ΠΑΡΩΝ ΕΔΩΣΕ Ο ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Στην 64η επέτειο από την ιστορική μάχη του Ελ Αλαμείν, στέφανα κητέβισαν ο Έλληνας Πρέσβης κ. Παναγιώτης Βλασσόπουλος, ο Γενικός Γραμματέας της Ε.Κ.Κ. κ. Νικόλαος Παλιός, ο Κοινοτικός Επιτροπός της Ε.Κ.Α. κ. Ανδρέας Μακρής και άλλοι επιστήμοι.

ΕΙΣ ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ, ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΕ

Την ονομαστική του εορτή έχει ερχόμενη Τετάρτη 1 Νοεμβρίου Αρχιεπίσκοπος Σινά, Φαράν Ραϊθώ κ. Δαμιανός. Τις καλύτερες ευχές μας από την Ελληνική Κοινότητα Καΐρου και το «Ν.Δ. ΕΙΣ ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ, ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑ

ΜΑΧΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΕΣ ΕΔΩΣΑΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ Γ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΓΙΟ

Σε κλίμα συγκίνησης Πρωτοεορτίες για την επέτειο του «ΟΧΙ»

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ ΕΟΡΤΑΣΕ Ο ΚΑΪΡΙΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Όμορφη η συγκοινωνία της ελληνικής παροικίας στις φετινές εκδηλώσεις για την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΙΚΟ ΤΥΠΟ

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ 52^{ΩΩ} ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΕΛΑΤΟΥ
Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΙΣΗ
ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΜΑΣ
ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ Ο.Ε. Θ. ΟΥΔΩΡΟΥ Κ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Σ.Α.Ε. κ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΑΜΒΑΚΗΣ ΜΕΛΑ ΣΤΟ «ΝΕΟ ΦΩΣ»

«Όραμά μου είναι ένα Σ.Α.Ε. ΕΝΩΜΕΝΟ και ΔΥΝΑΤΟ»

ΕΥΣΕΒΕΡΩΜΕΝΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΥΠΟΥΡΧΟ

ΝΕΟ ΦΩΣ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ
ΣΥΜΒΑΣΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ
ΑΡΧΟΜΟΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΜΕΣΩΝ
ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΝΕΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ-ΚΥΠΡΟΥ

ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΑΕ ΕΞΕΛΕΓΗ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΑΜΒΑΚΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΑΜΒΑΚΗΣ: ο Αλεξανδρινός Πλανητάρχης

-ΝΕΑ ΣΕΛΙΔΑ- ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Επί του Πρέσβη του Σ.Α.Ε. Στέφανο Ταμβάκη, ο πρόεδρος ο Αλεξανδρινός Πλανητάρχης κ. Νικόλαος Παλιός.

Αποστολή του «Νέο Φως» στην Θεσσαλονίκη: ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΣΙΒΑΣ

ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ

Κ. Γωργίου
1957

ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ

Η Μαθητική Κοινότητα των ανώτερων τριών τάξεων Γυμνασίου και Εμπορικού άρχισε τη νέα περίοδο δράσεώς της, με την προβολή μιας διασκεδαστικής ταινίας την οποία καταχειροκρότησαν όλα τα μέλη.

Ας ελπίσουμε ότι το Διοικητικό Συμβούλιο θα φανεί αντάξιο των προσδοκιών μας, παρουσιάζοντας κάθε φορά κι από κάτι αξιοπρόσεκτο και πρωτότυπο.

Και κάτι που τόσο ανυπόμονα περιμένουν όλοι οι συμμαθηταί μας! Χάρης στις προσπάθειές του Βιβλιοθηκάριου Καρανικήτα, άρχισαν ήδη να μοιράζονται στους μαθητές τα ποικίλου περιεχομένου βιβλία που αποτελούν τη Σχολική μας Βιβλιοθήκη, πράγμα που θα ενθουσιάσει του βιβλιόφιλους μαθητές της Σχολής μας.

Κατόπιν κυβερνητικής διαταγής, όπως κάθε ξένο σχολείο έτσι κι η σχολή μας εφοδιάστηκε δια πρώτη φορά με ιστούς αναρτήσεως σημαιών.

Έτσι από το μήνα αυτόν θα γίνεται κάθε πρωί στη σχολή μας η έπαρση των σημαιών Η.Α.Δ. και Ελλάδος που θα κυματίζουν καθ' όλη τη διάρκεια των μαθημάτων.

Νέα καινοτομία στο σχολείο μας.

Στον ήδη απέραντο καταπράσινο κήπο της Σχολής μας προστέθηκε ένα ακόμη ευρύχωρο τμήμα το οποίο ευρίσκεται μπροστά από τη Διεύθυνση και αγοράστηκε τελευταίως από τη Σχολή μας. Αγοράστηκαν ήδη τα εμπόδια και τα τραπέζια της αντισφαιρίσεως κα μετατέθηκε και διευρύνθηκε το σκάμμα, όπως ακριβώς είχαν σχεδιαστεί.

Τη Δευτέρα 1^η Δεκεμβρίου 1958, οι τρεις τελευταίες τάξεις της Σχολής, ήτοι η Στ' Κλασσικού, Στ' Πρακτικού και Στ' Εμπορικού, έκαμαν την πρώτη τους εκπαιδευτική εκδρομή, επισκέφθηκαν το εργοστάσιο χημικών προϊόντων του Άμπου Ζάαμπαλ.

Τους μαθητές συνόδευσαν οι καθηγηταί της Φυσικοχημείας στη Σχολή κ.κ. Κώττης και Βρέτταρος, οι οποίοι και λεπτομερώς εξήγησαν την όλη λειτουργία του εργοστασίου εις τους μαθητάς. Σ' όλους διδάσκοντας και διδασκόμενους με την ευκαιρία των εορτών ευχόμεθα ευτυχισμένο το 1959.

Ασλανίδης Ηλ. (Στ' Πρακτικού)

Προσμένοντας την βαρυχειμωνιά

Ε έπνοα λυπητερά αργοπεθαίνουνε τα τελευταία φύλλα. Η πλάση νεκρωμένη, σιωπηλή σκορπίζει γύρω βαθειά απέραντη

μελαγχολία. Σύννεφα σκοτεινά, πελώρια, που κλείνουν μέσα τους τρανό υδάτινο φορτίο, κινούνται ράθυμα, βαριά στ' απέραντο στερέωμα.

ΚΑΔΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

مجلة كادμος تصدرها المدرسة العيضية رئيس التحرير المسئول ث. كوناوس

ΑΡΙΘ. 60

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958

ΤΙΜΗ Γ.Δ. 5.

Αραιά και που κάποιες ψιχάλες παγερές, σαν δάκρια π' αργοσταλιάζουν, νοτίζουν βαθιά τη γη, το ξεραμένο δίχως πια χορτάρι χώμα. Κάτι το απροσδιόριστο, το παράξενο, το ανεξήγητο απλώνεται παντού. Σε μια γαλήνια ολόγλυκια στιγμή ο ήλιος τρανός, απόλυτος, κυρίαρχος, ραντίζει όλο φως και φλόγα πλαγιές και ακρογιάλια...

Χαρά, ελπίδα απέραντη, τρεμοσαλεύουν για λίγο φλογερά στην κάθε ανθρώπινη ψυχή. Όλα γελούν ροδόχρωμα, χρυσά, μια σιγουριά ολόθερμη θρονιάζεται στη φύση.

Και ξαφνικά η πλάση όλη αλλάζει. Κρύβεται ο ήλιος βιαστικά βαρύς και σκοτεινός ο ουρανός σκεπάζεται από θολά και μαύρα σύννεφα. Αέρας παγερός σαρώνει βάνουσα κάποια φτωχά αγριολούλουδα που ρίζωσαν βαθειά με πείσμα

δυνατό στο ξεραμένο χώμα. Φύλλα κιτρινισμένα, σωροί ολόκληροι σηκώνονται ψηλά σ' αυτό το άπονο και φοβερό στροβίλισμα.

Δειλιάζουν οι ψυχές, σωπαίνουν, θλίψη αχνή τους κυριεύει. Βουβά γεμάτα φόβο κουνιάζουν τα φτωχά πουλιά στα γυμνωμένα κλωνιά. Και τότε μέσα απ' τα σκοτάδια και την ερημιά βήμα παράξενο ακούγεται. Βήμα βαρύ σκληρό που κάποιος ασπρομάλλης σέρνει βαριά σκορπώντας γύρω του βροχές και καταγίδες. Μπόρες δυνατές θα τυλίξουν τότε αλύπητα, σκληρά, την πλάση ολόκληρη με το φρικτό το παγωμένο αγκάλιασμά τους διώχνοντας μακριά κάθε μικρούλα ροδόχρωμη ηλιαχτίδα.

Σ. Γασπαρινάτος (Ε' Κλασσικού)

Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΔΜΟΣ

Τα καλύτερα σχόλια γράφτηκαν τελευταίως εις τας διαφόρους Ελληνικάς εφημερίδας της Αιγύπτου για τον Κάδμο, το μαθητικό περιοδικό του σχολείου μας.

Μεταξύ άλλων γράφει η Καϊρινή πρωινή εφημερίδα «Φως» στο φύλλο της 20^{ης} Απριλίου 1958:

«.. το περιοδικό τούτο αποτελεί μian αξιόλογον προσπάθειαν των μαθητών της Αμπετείου και ένα βήμα ελευθέρας εκφράσεως της γνώμης των. Η ύλη του είναι λίαν επιμελημένη και η εμφάνισις του αρίστη...»

Η πρωινή εφημερίς «Πάροικος» εις το φύλλον της, της Κυριακής 27 Απριλίου αφιέρωσε ολόκληρη σελίδα για το περιοδικό μας. Εις το κέντρο μάλιστα της σελίδας ήτο η εικόνα του εξώφυλλου του.

Με τίτλο «Μια δημιουργική προσπάθεια» γράφει μεταξύ των άλλων τα εξής:

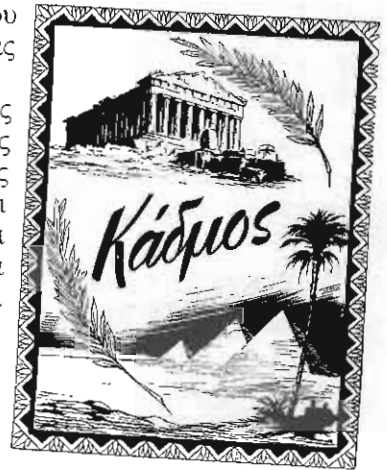
«.. Σήμερα αφιερώνουμε τη σελίδα αυτή στο μαθητικό περιοδικό που εκδίδεται από τον μαθητόκοσμο της Αμπετείου Σχολής, τον Κάδμο. Παρακολουθώντας τη φιλότιμη και αξιέπαινη προσπάθεια όλων εκείνων που συμβάλλουν στην επιμελημένη έκδοσή μας του Κάδμου δεν μπορούμε να κρύψουμε τον θαυμασμό μας καθώς

και την ευχαρίστηση που δοκιμάζουμε διαβάζοντας τον.

Βρίσκουμε στις σελίδες του παλμό της μαθητικής ζωής... μιας ζωής γεμάτης όνειρα και ελπίδες... εικόνες και εντυπώσεις από τα ευγενικά και λεπτά αισθήματα των νέων. Ένας κόσμος χαρούμενος, με θέληση και αυτοπεποίθηση.

Το απλό και σοβαρό εξώφυλλό του με τον Παρθενώνα και τις Πυραμίδες συμβολίζει την Ελληνο-Αιγυπτιακή φιλία.

Είναι το δωδέκατο έτος που εκδίδεται ο Κάδμος. Ξεκίνησε αργά και σταθερά για να φτάσει στο σημείο που βρίσκεται προσπάθεια των νέων στον τομέα της λογοτεχνίας και στις πιο γενικές γραμμές δίδοντάς τους κάτι που ξεκινά από τον ίδιο τον εαυτό τους».

ΚΑΔΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

مجلة كادμος تصدرها المدرسة العميدة رئيس التحرير المسئول ث. كونايس

ΑΡΙΘ. 60

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958

ΤΙΜΗ Γ. Δ. 5.

ΔΕΙΛΙΝΟ

Μισοναρκωμένη, κουρασμένη η ημέρα σβήνει. Η φύση σιγά-σιγά ησυχάζει ετοιμάζεται για ύπνο.

λαμπερό φως της ημέρας σιγά-σιγά σκοτεινιάζει, σβήνει. Οι παιχνιδιάρικες ακτίνες του ήλιου που όλη μέρα παιγνιδίζαν παράξενα, λαμποκοπούσαν χαρούμενα σταματούν το τρελό τους χορό.

Ο ήλιος σαν νικημένος βασιλιάς ντυμένος με την κατακόκκινη πορφύρα του, φεύγει σαν κυνηγημένος αφήνοντας πίσω μια χρυσή ζεστασιά.

Τα' αστέρια ένα-ένα δειλά, διστακτικά, αναφαίνονται στο θόλο του ουρανού, για να τον στολίσουν με την φωτεινή τους λάμψη και τα παράξενα συμβολικά σχήματά τους. Το δειλινό είναι η πιο μελαγχολική όψις της

ημέρας. Είναι κάτι το παράξενο να λες το δειλινό μελαγχολία κι όμως έτσι είναι πραγματικά.

Σε λίγο η νυχτιά θα τυλίξει το σύμπαν με τα ατελείωτα σκοτεινά πλοκάμια της.

Και θα ησυχάσουν τα πάντα. Θα σωπάσει κάθε θόρυβος, για να ξαναρχίσει την άλλη ημέρα με το ίδιο σφρίγος, την ίδια ζωντάνια, την ίδια ζωή. Είναι ο φυσιολογικός νόμος της ζωής που δεν μπορεί κανείς να τροποποιήσει και ν' αλλάξει. Είναι η ρουτίνα.

Βαλσαμίδης Ν. (Δ' Πρακτικού)

ΕΦΘΑΣΕ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Επέρασε ο καιρός του μάνιου. Οι ακρογιαλιές είναι έρημες, μόνο τα καβουράκια τρέχουν από δω και από κει τρομαγμένα από τον αέρα και την βροχή. Τα πουλάκια χάθηκαν μέσα στις φωλιές τους. Τα χελιδόνια μας εχαιρέτησαν και έφυγαν για τις ζεστές χώρες.

Έφθασε ο χειμώνας! Τα σύννεφα εσκέπασαν τον γαλάζιο ουρανό και θάμπωσαν τον χρυσό μας ήλιο. Τα παιδιά πηγαίνουν στο σχολείο με χοντρά και μάλλινα παλτά. Τα παράθυρα της τάξεώς μας είναι κλειστά. Βρέχει πολύ συχνά και πλημμυρίζει τον κήπο μας, που το καλοκαίρι ήταν γεμάτος καρπούς και άνθη. Τώρα ούτε ένα μικρό φύλλο δεν υπάρχει επάνω στα δένδρα. Ο αέρας σφυρίζει και σηκώνει σκόνες. Τα παιδιά

μένουν στο σπίτι τους και κάνουν τα μαθήματά τους. Φοβούνται το κρύο και μένουν κουκουλωμένα μέσα στις κουβέρτες τους. Ο καιρός είναι άσχημος και για τους ναυτικούς. Η θάλασσα είναι πολύ αγριεμένη. Τα κύματα ορμούν προς την ακρογιαλιά και σπάζουν επάνω στα βράχια.

Στην αυλή δεν παίζουμε πολύ. Μαζευόμαστε όλοι μαζί και λέμε ιστορίες για να ζεσταθούμε. Καλός είναι όμως ο χειμώνας! Γιατί μας δίνει τις όμορφες γιορτές: τα Χριστούγεννα, τα Φώτα, το Νέο Έτος με τον Αι-Βασίλη που τον αγαπάμε τόσο πολύ!

Πατρινός Ν. (Δ' Δημοτικού)

Εργάται του Πνεύματος

Ολοι οι άνθρωποι ανεξαρτήτως φυλής και χρώματος σ' όλες τις εκκινήσεις τους πρέπει να ωθούνται από την θρησκευτική διδαχή. Τίποτε από όσα λέγομε και πράττομε δεν πρέπει να έρχεται σε σύγκρουση με την θρησκευτική μας συνείδηση.

Απόδειξις είναι πως όλοι οι σπουδαίοι άνδρες της εποχής μας πάνω σ' αυτές τις αρχές έζησαν και αυτές υποστήριξαν για να κερδίσουν τη Βασιλεία της γης και του ουρανού. Κυριότεροι είναι: από τους πολιτικούς οι: Lincoln, Wilson, Gladstone, Baldwin, Guizot, Καποδίστριας κ.α. Από τους νομικούς οι: Troplong, Wagner, Σκαλτσούνης κ.α. Από τους ιστορικούς οι: Macaulay, Ranke, Droysen, Ζαμπέλιος, Παπαρηγόπουλος, κ.α. κι από τους παιδαγωγούς οι: Camenini, Franke, Pastalozzi, Herbart, Froebel, Foster κ.ά.

Αυτοί όλοι διακήρυξαν πως όλοι οι άνθρωποι, αδιακρίτως φυλής και τάξεως, είναι ίσοι έμπροσθεν του Θεού. Και όλοι οι άνθρωποι οφείλουν να είναι παρά τω Θεώ όπως ο Θεός είναι πάντοτε μαζί τους. Η Αγία Γραφή πρέπει να είναι ο οδηγός του ανθρώπου. Πάνω σ' αυτές τις αρχές έζησε ο πρόεδρος της Αμερικής Λίνκολν ο οποίος αφιέρωσε τη ζωή του δια να ελευθερώσει τους μαύρους από τη σωματική και τους λευκούς από την πνευματική δουλεία. Κάθε έθνος για να μπορεί να σταθεί μπροστά στα άλλα πρέπει να δείχνει πως φοβάται μόνο τον Θεό και κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει στη ζωή του πυξίδα την Αγία Γραφή διότι «τι ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίσει όλον τον κόσμο και ζημιωθεί την ψυχή αυτού;» Επίσης «αρχή πάσης σοφίας φόβος Κυρίου». Όλοι οι άνθρωποι έμπροσθεν του Θεού είναι ίσοι. Κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να στερεί την ελευθερία του άλλου. Η ευημερία μιας χώρας δεν εξαρτάται ούτε από τους στόλους και τους στρατούς ούτε από την σοφία των κυβερνητών της ή την ιδιοφυία του λαού της, αλλά από την πεποίθηση ότι υπάρχουν ακόμη πολλοί, οι οποίοι αγαπούν και υπακούουν εις το Ευαγγέλιο του Χριστού. Η αλήθεια και η δικαιοσύνη είναι τα μόνα ασφαλή θεμέλια των διεθνών σχέσεων. Μόνο ένα ζήτημα υπάρχει εις αυτόν τον κόσμο και αυτό συνίσταται εις το να φέρομε το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού εις τα καρδιάς των λαών. Και στην πολιτική ζωή μιας χώρας, ο πολιτικός δεν πρέπει να λαμβάνει την

διακυβέρνηση της φτωχός και να φεύγει πλούσιος αλλά το αντίθετο, να δώσει δηλ. από τα πλούτη του, εάν είναι πλούσιος, για το καλό των κατοίκων της χώρας του. Πρέπει δε να κυβερνά σύμφωνα με την χριστιανική συνείδηση. Και για την επιστήμη που προσπαθούσε να συντρίψει τη θρησκεία είπε ο Guizot: «Πιστεύω ότι τόνον ολίγες, επιστημονικές σταγόνες δεν επαρκούν να σβήσουν τη θρησκευτική δίψα της ανθρωπότητας. Η θρησκεία είναι ο άρτος των υψηλότερων διανοιών, η χώρα της καθαρότερης θεωρίας, η τελείωσις του λόγου, η πατρίς της μεγαλοφυΐας».

«Πιστεύω έλεγε ο T. Macaulay, πως καθετί που βλάπτει την θρησκεία προξενεί αξιοθρήνητο κακό. Ουδέποτε έθνος ευδαιμόνισε και μεγαλούργησε εν τω κόσμω τούτω άνευ ισχυρών ηθικών ελατηρίων εν δε των ελατηρίων τούτων κα το ισχυρότερο πάντων είναι η θρησκεία». Η πρώτη μόρφωσις του παιδιού πρέπει να απευθύνεται στην καρδιά του και όχι στην διάνοια του έλεγε ο Pestalozzi δια την παιδείαν. Η ελευθερία δεν είναι δυνατόν να διαφυλαχθεί παρά μόνον υπό την σκέπη της θρησκείας και της ηθικής. Η έλλειψις του θρησκευτικού συναισθήματος ευνοεί όλες τις απαιτήσεις της τυραννίας διεκήρυττε ο B. Comtant.

Μόνο το Ευαγγέλιο μπορεί να αναγνωρίσει την αξία του δούλου, του εργάτου, του φτωχού, του ανθρώπου που είναι υφιστάμενος, που εργάζεται και υποφέρει, δηλ. του μεγαλύτερου μέρους της ανθρωπότητας και να τους ανακουφίσει.

Καραγιάννης Περικλής (Απόφοιτος)

ΚΑΔΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

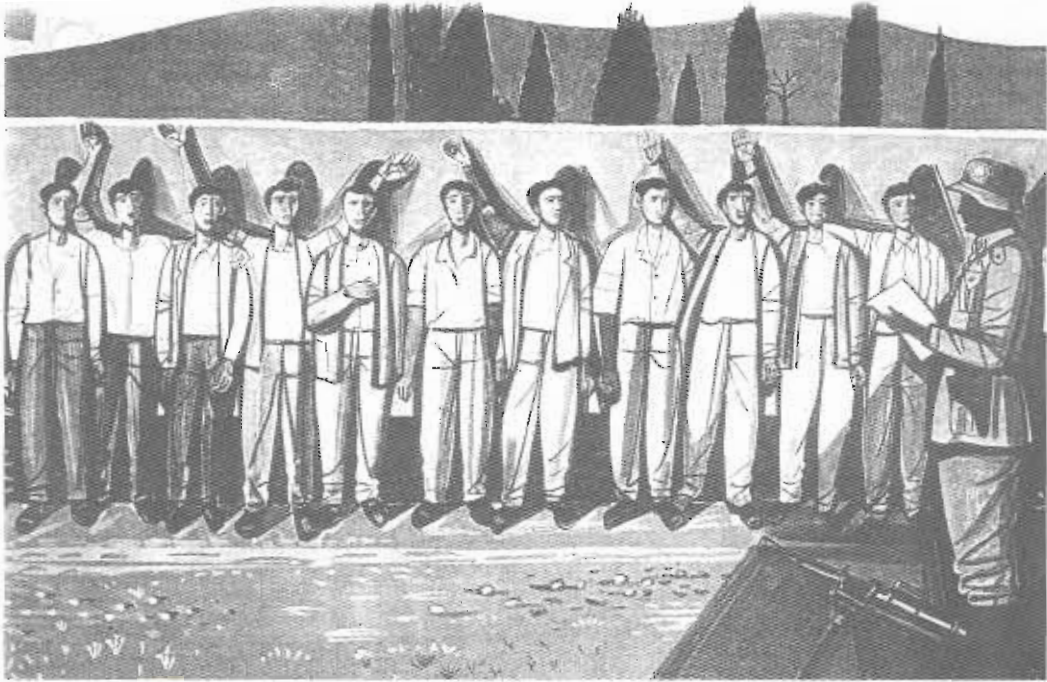
مجلة كادμος تصدرها المدرسة العميدية رئيس التحرير المسؤول ت. كونايس

ΑΡΙΘ. 60

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958

ΤΙΜΗ Γ.Δ. 5.

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΠΛΟ ΣΤΑΥΡΟ

Ο πόλεμος είχε ένα χρόνο μόλις τελειώσει, όταν γύρισα στο χωριό μου.

Είχα ξαναπάει μικρός- ήμουνα τότε οκτώ χρονών- κα θυμάμαι την «Πλατεία» αλλιώς. Πριν γεμάτη πλατάνια, καρυδιές και είχε μια κρυσταλλένια βρύση. Τώρα δεν είχε τίποτα από αυτά, μόνο που η δροσάτη βρύση άλλαξε και έγινε αυλάκι. Και ένα άλλο είχε μνήμα, δίπλα στο Δημοτικό σχολείο, με διπλό σταυρό. Ρώτησα μερικούς χωρικούς τίνος είναι, γιατί είναι διπλός ο σταυρός, και γιατί αφού ότι ήταν γραμμένο πάνω στο σταυρό κι είχε ξεθωριάσει από την πολυκαιρία, δεν το ξανάγραφαν. Αλλά οι χωρικοί, με κοιτούσαν μ' ένα βλέμμα που 'λεγε πως αφού δεν ξέρω γι' αυτό τότε δεν ξέρω τίποτα, και έφευγαν. Κανείς ωστόσο δεν θέλησε να μου εξηγήσει.

Τέλος ένα βράδυ, κατά την ώρα π' άρχιζαν ν' αχολογούν τα κυπριά (τα κουδούνια που δένουν στο λαιμό των ζώων για να μη τα χάσουν) των κατσικιών που τα 'φερνε κοπαδιαστά ο «μαναράς» (βοσκός)- τέτοια ώρα συγκεντρωνόμασταν- απεφάσισα να ζητήσω «λεπτομερείς» πληροφορίες για το διπλόσταυρο μνήμα. Αργύρη, είπα σ' ένα φίλο μου, γιατί αυτό το μνήμα, κι έδειξα πίσω μας αριστερά, έχει διπλό σταυρό;

Ε, καημένε, κάτι ερωτήσεις που κάμεις. Να, τώρα μου ζητάς μια ολόκληρη ιστορία.

Σε παρακαλώ Αργύρη, πες τη μου. Θέλω κάτι κι εγώ να ξέρω για το χωριό μου...

Οι άλλοι, σκυθρόπιασαν λίγο μπρος στην επιμονή μου - και αυτό το παρατήρησα στις ανταύγειες του ρυακιού- αλλά δεν μίλησαν.

Καλά ας την πει ο Βασίλης. Αυτός, και την τόνισε την λέξη του, την ξέρει καλύτερα.

Ο Βασίλης δεν δέχτηκε, ύστερα όμως για α μη μου χαλάσει το χατίρι - ήμουνα και μικρότερος- τ' αποφάσισε. Επήρε μια πέτρα, κάθισε απέναντι μου, και άρχισε.

«Ήταν Απρίλιος του 1943. Ο χειμώνας ήταν βαρύς κι έτσι περάσαμε χωρίς Γερμανο-ιταλούς. Τότε όμως άρχιζε να καλοκαιριάζει, φάνηκαν τα πρώτα Ιταλικά αποσπάσματα. Ήταν ολόκληρος στρατός. Οκτώ καμιόνια τους ξέρασαν. Τότε ο δρόμος έφτανε μέχρι κάτω, στο μύλο του παππού σου- πέρσι τον 'φτιάξανε μέχρι την «Πλατεία». Μόλις τους είδαν, όλοι κρύφτηκαν. Πολλοί όμως άνδρες, νέοι οι περισσότεροι, πήραν το μονοπάτι του Αη-Λιά και τράβηξαν για πιο πάνω. Εδώ μαζί με τον μακαρίτη τον Θωμά και τον αδελφό του Γιάννη Μπρελή,- αυτοί είναι που τους βλέπεις- κι έδειξε το μνήμα, ήμασταν στα χωράφια και δεν ξέραμε το νέο.

Έτσι, γυρίσαμε μέρα καταμεσήμερα αμέριμνοι

στο χωριό ροβολώντας κατά τ' αλώνι του παππού σου, όταν μας ξάφνιασαν τουφεκιές. Αρχίσαμε να τρέχουμε, ύστερα ανεβήκαμε στη στέγη της καλύβας του Μπαρμπα- Σπύρου, και από κει αγναντέψαμε όλη την Πλατεία. Ο Ιταλοί είχαν σκυλιάσει και δεν βρήκαν νέους και ξεσπούσαν στους γέρους. Τους είχαν μαζέψει και τους έδερναν ενώ πυροβολούσαν στον αέρα. Κι αυτό το σημάδι που 'χει ο παππούς σου στο δεξί του αγκώνα από κει έγινε.

Βογκητά και κλάματα και φωνές σπαραχτικές ξέσκιζαν τον αέρα.

Και τότε ανάμεσα στους γέρους διάκρινε πρώτα ο Θωμάς και ύστερα ο Γιάννης, τον πατέρα τους. Είχε πέσει από ξύλο κι άφθονο αίμα έτρεχε. Η πληγή δεν φαίνονταν. Με μια σκέψη και οι δύο τους κατέβηκαν από τη στέγη και χωρίς καν να σκεφθώ τους ακολούθησα. Απ' την «Πλατεία» μας χώριζε η ρεματιά, κι έπρεπε να την περάσουμε με κίνδυνο να μας αντιληφθούν. Οι φρουροί όμως που ήταν βαλμένοι στο καμπαναριό από τους Ιταλούς, μας πήραν είδηση και άρχισαν να βάλλουν.

Οι σφαίρες έπεφταν χαλάζι δίπλα μας κι εμείς συνεχίζαμε το δρόμο μας κατεβαίνοντας, τρέχοντας στη ρεματιά. Όταν φτάσαμε κάτω ήταν πολλές καρυδιές- τώρα δεν υπάρχουν γιατί τις κάψανε- και καθίσαμε από κάτω, γιατί τότε μόνο σκέφτηκα να τους πωσ ότι αυτό που πήγαιναν να κάμουν ήταν σωστή τρέλα. Αυτοί όμως θέλησαν να πάνε από το πίσω μέρος της «Πλατείας» δηλαδή να φτάσουν στον καταρράκτη και από κει να σκαρφαλώσουν και να βρεθούν στον εξωτερικό τοίχο του ιερού της εκκλησίας. Από κει πάλι, σπάζοντας το τζάμι του ιερού θα έμπαιναν μέσα και ανεβαίνοντας στο καμπαναριό θα αιχμαλώτιζαν τα πολυβόλα και ίσως κάτι να γινόταν.

Τους βεβαίωσα ότι το σχέδιο ήταν πολύ τολμηρό. Με είπαν όμως δειλό και για να μη φανώ τέτοιος τους ακολούθησα. Στη ρεματιά έριχναν τα ψόφια ζώα, σκύλους, μουλάρια, γουρούνια κι ήταν γεμάτη σκελετούς. Περάσαμε από ένα γουρούνι που το είχαν πετάξει την προηγούμενη κα βρωμούσε όλος ο τόπος. Σφήκες πετούσαν κοπαδιαστά πάνα από το ψοφίμι και βούιζαν. Μου 'ρθε δύο τρεις φορές να κάμω εμετό. Ο Ιταλοί συνέχιζαν να πυροβολούν στα κούφια μη γνωρίζοντας που πάμε, γιατί μας έκρυβαν οι καρυδιές και τα πλατάνια. Σ' ένα μέρος πέσαμε χάμω για να μη μας δουν, επειδή σ' εκείνο το μέρος δεν υπήρχαν δένδρα.

Συνεχίσαμε τον δρόμο μας έρποντας. Στο σούρσιμό μας, σαύρες ξεπετάγονταν από δω κι από κει τρομαγμένες. Μια προσπέρασε πάνω από το χέρι μου και μ' έκαμε ν' ανατριχιάσω. Σε λίγο φτάσαμε στον καταρράκτη. Ήταν δύσκολο να σκαρφαλώσουμε. Ξυποληθήκαμε και βοηθώντας ο ένας τον άλλο τα καταφέραμε. Το πίσω μέρος της εκκλησίας τελείωνε ακριβώς στον γκρεμό. Ο πρώτος λοιπόν που ανέβηκε, ο

Θωμάς, πιάστηκε από το παράθυρο με το ένα του χέρι, ύστερα έβαλε το άλλο, τα πόδια του και στάθηκε στο πεζούλι. Έδωσε μια σπρωξιά στο παράθυρο κι αυτό άνοιξε, ύστερα πήδηξε. Το ίδιο έκαμα και εγώ, το ίδιο και ο Γιάννης. Ασπαστήκαμε τον Ιησού Χριστό, την Παναγία και τραβήξαμε δεξιά, που ήταν η σκάλα του καμπαναριού. Η εκκλησία ήταν ολόαδεια και τρομακτικά ήσυχη. Στις πλάκες έμεναν νωπές λάσπες από τις αρβύλες των δύο φρουρών. Έξω ακόμη ακούγονταν οι τουφεκιές και τα βογκητά. Ανέβηκαν σιγά- σιγά, κι εγώ έμεινα για να τους προειδοποιήσω αν συνέβαινε τίποτα. Καθώς ήσαν απασχολημένοι οι φρουροί, γιατί πυροβολούσαν ακόμη κατά τη ρεματιά, αρπάζουν τον πρώτο από το σβέρκο και τον δεύτερο και ο Θωμάς τους αποτελείωσε με τον σουγιά του. Κατόπιν πήραν τα πυροβόλα, και ο μεν Γιάννης πολυβολούσε όσους πλησίαζαν την είσοδο, ο δε Θωμάς βαρούσε στο ψαχνό. Κατόπιν αφού έπεσαν αρκετοί Ιταλοί, οι τελευταίοι βάλθηκαν να καταλάβουν την εκκλησία με τον χειρότερο τρόπο άρχισαν να πετούν χειροβομβίδες. Ευτυχώς όμως που δεν έσκασε καμιά. Ο Θωμάς έριχνε αδιάκοπα κα ο Γιάννης μαζί. Όταν σταματούσε ο ένας, για να βάλει ταινία ο άλλος έριχνε... Τελείωσαν όμως τα πολεμοφόδια των και ήρθαν οπλισμένοι ως τα δόντια και μας έπιασαν. Είκοσι τρεις Ιταλούς είχαν ξεπαστρέψει. Όταν μας έπιασαν ο κομπογιαννίτης γιατρός που ήταν φίλος με τον Ιταλό αξιωματικό- χωρίς βέβαια να είναι και προδότης- μάταια πάσχιζε να μας σώσει. Μόνο εμένα κατάφερε να σώσει επειδή ήμουν πάνω στο καμπαναριό κι επειδή είπε ότι ήμουν ο καντηλανάφτης. Έφαγα βέβαια ξύλο... Αυτούς όμως τους βασάνισαν τρομερά. Τους έβαλαν και έσκαψαν τον τάφο τους, ένα μονάχα και του 'θαψαν ζωντανούς. Έτσι τουλάχιστον νόμιζαν. Αλλά ο γέρο- Πέτρος που έριχνε το χόμα, μου είπε πως είχαν ξεψυχήσει πριν τους θάψουν, από τα βασανιστήρια.

Δεν μας άφησαν να βάλουμε σταυρό, και όταν κάναμε τον περίβολο του μνήματός των, βάλλαμε αυτόν τον διπλό σταυρό έτσι όπως τον βλέπεις κα δεν το κατάλαβαν. Ευτυχώς που ξεθύμανε η λύσσα τους μόνο σ' αυτούς και δεν έκαμαν άλλο κακό στο χωριό.

Ο πατέρας των ο Μπρελής, πέθανε πέρσι στην Αθήνα...

Εκείνη τη στιγμή σφύριξε η σφυρίχτρα του χωροφύλακα που σήμαινε ότι πρέπει όλοι να πάμε σπίτια μας. Έτσι διαλυθήκαμε σιωπηλοί. Καθώς άναψα το φακό μου, για να δω καλύτερα, είδα τα μάτια του Βασίλη δακρυσμένα και δεν μίλησα.

Ήταν ΗΡΩΑΣ και είχε δακρύσει.

Γύρισα μηχανικά το κεφάλι μου προς το μνήμα και ύστερα έφυγα δακρυσμένος κι εγώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΙΟΡΟΥΤΑΣ
Ε' Γυμνασίου

Η πίστη κι ελπίδα

Κοιμήθη στου δρόμου την άκρη
ο δύστυχος γέρος φτωχός
κι απ' τα μάτια κυλά κάποιο δάκρυ
κι απ' το στήθος βαθύς στεναγμός.

Κατάκοπος πια πεινασμένος
μονάχος στην κάθε του πόρα
κοιμάται βαθιά ξεχασμένος
της μέρας την ύστατη ώρα.

Και να! Μοναχός σαν κοιμάται
σιωπώντας σαν ησυχάζει
τώρα αλλού ο νους του πλανάτε
η φτώχεια του δεν τότε νοιάζει.

Και βλέπει ο δύστυχος γέρος
αλλού πως τάχα βαδίζει
σ' ολόλαμπρο άγνωστο μέρος
που η νιότη για πάντα ανθίζει.

Δυο νέες, γλυκιά η λαλιά τους
στα άσπρα κοντά του ντυμένες
ολόχρυσα ειν' τα μαλλιά τους
στην όψη γλυκές, λυπημένες.

Τις ρωτά και ζητάει να μάθει
τι τον θέλουν τ' είναι τούτος ο τόπος
μα δεν παίρνει απάντηση, εχάθη
ο φτωχός δυστυχής στρατοκόπος.

Μοναχά απ' το χέρι τον παίρνουν
σ' ανηφόρα ψηλή περπατάει
και στο τέλος του δρόμου τον σέρνουν
κουρασμένο, και τότε.... ξυπνάει.

«Ποιες είν' άραγε αυτές οι δύο κόρες
που στο τέλος σαν είχαμε φθάσει
ανελέητο μ' αφήκαν στις πόρες,
σαν ο νους τους να μ' είχε ξεχάσει;

Συλλογιέται ξανά πικραμένος
και τη βρίσκει στο τέλος τη λύση
ο φτωχός καθώς είναι γερμένος
σιμά στου δρόμου τη βρύση.

«Αλλά όχι δεν μ' αφήκαν μόνον
οι κοπέλες που στ' όνειρο είδα.
Βοηθεί, μου ήταν κι είναι στον πόνο
οι δύο νέες: «ΠΙΣΤΗ κι η ΕΛΠΙΔΑ».

Αναστασίου Στ. (Απόφοιτος)

Ύμνος για τα αείμνηστα αδέλφια ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ω! προγονοί μας γίγαντες,
της ξενιτιάς καμάρι,
που φτιάξατε τόσα καλά,
με ομορφιά και χάρη.

Τι λόγια και ποιες λέξεις
πρέπει ν' αφιερώσουμε
τι έπαινο κα τι τιμή
στην μνήμα σας να δώσουμε.

Αγαπητά αδέλφια Σπετσερόπουλοι,
αστείρευτες πηγές προσφοράς,
των σχολών μας ιδρυταί,
ω! μεγάλοι ευεργέται, δωρηταί.

Αυτό το κτίριό το αγέρωχο,
τούτο το σχολειό μας το υπέροχο,
είναι ακένωτος πηγή μαθήσεως,
είναι κέντρο της αθλήσεως.

Πάντα σταθερά και φωτεινά
σχεδόν σαν και πρώτα
μένουν αναμμένα στην ξενιτιά
τα Ελληνικά μας φώτα.

Είναι των γραμμάτων το παλάτι,
άσβεστη αναμμένη δάδα,
φάρος των Ελλήνων
μικρή του Καΐρου «ΕΛΛΑΔΑ».

Τόσα χρόνια πέρασαν
γεμάτα καρποφόρα έργα,
αν κάθε ένας χρόνος
γινότανε κλώνος,
θα είχαμε πλέξει για σας
το ενδοξότερο στεφάνι τιμής,
εκφράζοντες τη δική μας ευγνωμοσύνη
σαν ένα μικρό «ευχαριστώ»,
για την μεγάλη σας καλοσύνη.

ΕΝ ΚΑΪΡΩ ΤΗ 7-6-2005
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΡΥΔΗΣ
Απόφοιτος Αμπετείου Σχολής 1975